

Мали људи – велики хероји

Девојчица насмејаног лица, очију и погледа села је на седиште, прекопута места на ком сам стајала у градском аутобусу. Девојка до које је села упутила јој је прек поглед. Постидела сам се тог погледа. Његова тежина ме је напросто сломила. Подсетио ме је на све сличне погледе, којима су људи све више склони, погледе осуде. Пожелела сам да исправим оштрину тог погледа осмехом упућеном малој сапутници. На мој осмех она је одговорила осмехом, понудила ми је пола свог места и прича је почела.

Насмејана девојчица зове се Милица. Има три године и њен живот није насмејан. Али, осмех је њена одбрана. Није само осмех оно чиме она плени. Док причате са њом, ви напросто заборавите, да је она тек трогодишњакиња. Теме о којима са њом можете да причате неисцрпне су. Причале смо о аутобусима, о реду возње, чекању, гужвама...О козметици, шминци, лаковима, ципелама, одећи... О времену, које је променљиво, па не зна човек шта да обуче...о онима који се праве важни... Причала је и о мајци која је болесна и како често због тога плаче...прича без краја. Показала ми је да зна да броји до двадесет. Читала је бројеве аутобуса који су нас обилазили. У ваздуху је исписивала слова које зна.

И тако мала жива енциклопедија делила је место са мном. Листала је своје странице, које су исписане у лутањима непознатим улицама овог града и избегавању оштрих погледа пролазника.

Изашле смо на истој станици. На растанку, рекла ми је да нико до сада са њом није није причао, а камо ли делио место у аутобусу. Руковале смо се и кренуле свака на своју страну.

Милица је отишла, али мисао о њој и свој деци налик њој уселила се у мене, као подстанар. Сада је прва недеља октобра. Свуда широм света обележава се Дечија недеља. Питам се шта за Милицу значе ови дани? Хоће ли и њих провести на улици? Хоће ли и током ових дана бити мета преких погледа? Да ли ће и у овим вечерима заспати уплакана због болесне мајке?

Али кад боље размислим, Милица и није дете. Под теретом који она са осмехом носи, већина одраслих би посустала. Са друге стране, она располаже фондом речи, који далеко превазилази просечног одраслог човека. Она никада није ни била дете, нити ће то бити.

МИЛИЦА НИЈЕ ДЕТЕ. ОНА ЈЕ ХЕРОЈ.

Малих људи, а истовремено великих хероја, нажалост, има превише. Њихови проблеми не могу се решити у једној недељи у години. Али ми можемо променити наш став. Ако ништа друго, бар можемо поглед омекшати. И осмех додати, јер:

„Осмех се не плаћа, а вреди много!

Он обогаћује оне који га примају, а не осиромашује оне који га дају.

Траје тренутак, али се вечно памти.

Нико није толико богат

да му осмех није потребан,

нити толико сиромашан да га не може дати.

Осмех је нежни знак пријатељства,

он одмара уморну душу и враћа храброст обесхрабренима.

И ако некад сретнеш некога ко није у стању да ти се насмеши,

иако ти то заслужујеш, буди великодушан,

Насмеши му се, јер њему је осмех најпотребнији“.

*Јована Давидовић,
водителјка литерарно-новинарске секције*